

“Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν Πλούταρχον, ἀπετελείωσεν ἐν τῇ ἐρημίᾳ τὰς ὀλίγας ὑπολειφθείσας αὐτῷ ἡμέρας, διότι εἶχε φθάσει ἤδη ἐν βαθεῖ γήρατι. Ὁ Θεὸς εὐδοκεῖ νὰ παρέχῃ μακρὸν βίον πρὸς ἐκείνους, οὓς ἐπρόικισε δι’ ἀπεράντου διανοίας, ὡς τοῦτο ἀποδεικνύουσι τὰ παραδείγματα τοῦ Πυθαγόρου καὶ τοῦ Ἰσοκράτους. Μετὰ τινὰ χρόνον, ὁ γέρον, εἶδεν ὄνειρον, ἐν ᾧ ἐπίστευσεν ὅτι βλέπει τὸν Ἑρμῆν μεταφέροντα αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν οὐρανόν· ἦτο προμήνυμα τοῦ προσεγγίζοντος τέλους του, αἱ δὲ ἡμέραι αὐτοῦ ἐτελείωσαν τόσον ἡσύχως, ὅσον εἶχον διαρεύσει. Ἄπαντες οἱ συμπολιταὶ αὐτοῦ παρευρέθησαν ἐν τῇ κηδεῖᾳ του, ἀνήγειρον δ’ αὐτῷ μεγαλοπρεπῆς κενοτάφιον. Ἐπὶ μακρὰν συνέχειαν ἐτῶν, τὰ ἐνδοξότερα τῆς Ἑλλάδος τέκνα ἠλεκτριζόμενα ἐκ τῆς μνήμης του ἤρχοντο, ἵνα τελέσωσι σπονδὰς ἐπὶ τοῦ τάφου του καὶ τιμήσωσι μίαν τόσῳ λαμπρὰν σήμεν. Ὁ Πλούταρχος, ἄλλως, εἶχεν ὅλα τὰ προτερήματα, ἅτινα καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον ἀγαπητὸν ἐν τῷ κόσμῳ· ἠξιώθη πασῶν τῶν ἱκανοποιήσεων τῶν ὀφειλομένων εἰς τὴν μεγαλοφυίαν καὶ τὴν ἀρετὴν του.

A. I. ΓΑΛΙΑΤΣΑΣ

ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΣΙΣ

Σὰν νὰ μὴν εἶμαι καὶ ἴγῳ νηὸς γιὰ νὰ πετᾷ ἡ καρδιά μου,
 ὅπου χοροῦ καὶ μουσικῆς μεθυστικῆ βοή,
 ν’ ἀντιλαλῇ ὅπου χαρὰ καὶ γέλοιο τ’ ὄνομά μου,
 σὰν νὰ μὴν εἶμαι καὶ ἴγῳ νηὸς βαριέμαι τὴ ζωή.

Σὰν νὰ μὴ μένῃ τίποτε στὴ γῆ ποῦ νὰ μὴν εἶδα
 καλὸ ποῦ νὰ μὴ χόρτασα, ποῦ νὰ μὴ ἴδῳ χαρὰ,
 περνῶ σκυφτός, ἀδιάφορος, δίχως κρυφὴ ἐλπίδα
 καὶ δίχως πόθο στὴ καρδιά, πούλι χωρὶς φτερά.

Δίχως νὰ μ’ εὔρουν βάσανα, μόνος γυρνῶ τὰ σκότη,
 ἐδίπλωσε τὰ χρόνια μου τῆς νύχτας ἢ ἀγρυπνιά,
 κι’ ἔτσι μ’ εὔρηκαν γηρατειὰ στὴν πρώτη μου τὴ νηότῃ,
 γιὰ μιὰ ποῦ δὲν τῆς ἄξιζε, γιὰ μιὰ χωρὶς καρδιά.

(1897)

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΕΛΛΙΝΗΣ

Σ. Δ. Η. Σ. Τὸ ἀνωτέρω χαριέστατον ποιημάτιον τοῦ κ. **Α. Βελλίνου** ἐμελοποίησε μετὰ πολλῆς περιπαθείας ὁ αἰσθηματικώτατος καὶ μετ’ ἀγασθὴν μουσικὴν ἰδιοφυΐαν κ. **Κωνσταντῖνος Μ. Παππαγεωργίου** ἐκ τῶν λαμπροτέρων φίλων τῆς «**Ποικίλης Συσῆς**».